

[Finansministeren.]

Renteordningen er henlagt, efter nærmere Andragende finder, at ganske særlige Omstændigheder taler derfor.

Under Sagens Behandling i Folketinget har man drøftet Spørgsmaalet om en Udvildelse af de i Loven nævnte Lempelser til ogsaa at omfatte de Landbrugere, der har erhvervet deres Ejendom efter 1936, og som det fremgaar af Udvalgets Betænkning, har jeg ment at kunne tiltræde, at den hidtil gældende Praksis ændres saaledes, at Ejere, der har erhvervet en tidligere rentelettet Ejendom inden 1. April 1940, kan faa bevilget Rentelettelse for den Periode, for hvilken Loven forlænges, paa Betingelse af, at de afdrager Gælden med mindst 2½ pCt. og højst 3½ pCt. halvaarlig af den rentelette Del af Gælden, som har Sikkerhed efter 85 pCt. af Panteværdien. Der imødekommes herved en Henstilling, som er fremsat af Rentelettelsesudvalget efter forudgaaende Forhandling med Repræsentanter for de sønderjyske Akkordudvalg, samt tillige af den sønderjyske Hypoteklaanefonds Kontrollkomité.

For Finansaarene 1934—35 til 1940—41 har Statskassens Udgift ved denne Lovgivning udgjort 10,6 Mill. Kr. Forlængelsen af Loven i 2 Aar vil antagelig medføre en Udgift for Statskassen paa ca. 930 000 Kr. aarlig.

Lovforslaget er enstemmigt vedtaget i det andet høje Ting, og jeg skal hermed anbefale det til hurtig og velvillig Behandling ogsaa i dette høje Ting.

Alfred Kristensen: Ved Behandlingen af det foreliggende Forslag til Lov om Lempelser for visse Laan til sønderjyske Landbrugere, Haandværkere, handlende og Fiskere m. fl. kan det have sin Interesse at slaa fast, hvad det er for „visse“ Laan, der er Tale om. Der er først og fremmest Tale om endnu en Rest af Realkreditlaanene, ydet under Medvirken af Realkreditkommissionen af 1925. Endvidere er der Tale om Laan ydet af Laanekassen for Sønderjylland i Henhold til Love af 1924 og 1927 og om Laan optaget af Sønderjysk Hypoteklaanefond i Henhold til en Lov af 1927, ændret ved en Lov af 1931, hvorefter Renten blev nedsat med ½ pCt. og Laanets Afdragsperiode forøget fra 30 til 46 Aar. Endelig er der Tale om Akkordlaan, ydet gennem Erhvervenes Laanefond i Henhold til en Lov af 1933 og tidligere Love.

Det er Lempelser for disse Laan, som nærværende Lovforslag tilsigter at forlænge for to Aar, saa at der fortsat kan ydes

Rentelettelse. Tidligere har Tilskud til Afdrag ogsaa kunnet ydes.

Det drejer sig om en omfattende Lovgivning taget i Forhold til Landsdelens Størrelse. Da den første Lov vedtoges i 1934, omfattede den ca. 9 000 Laantagere, som havde Laan til et Beløb af mellem 38 og 39 Mill. Kr. Nu er Laantagernes Antal gaaet betydeligt ned, det skulde efter Bemærkningerne til Lovforslaget ligge paa omkring 6 700, og Laanebeløbet er gaaet ned til noget under 30 Mill. Kr.

Som Helhed tror jeg man maa sige, at den Lovgivning, der her er Tale om, har været en heldig Foranstaltning, som har virket efter sin Hensigt. Det er en særdeles værdifuld Hjælp til Sønderjylland, der er ydet i den Tid, disse Love, herunder ogsaa Rentenedsættelsesloven, har virket. Jeg tror endda, at Betydningen af denne Lovgivning rækker ud over det, som ligger i og kan læses af Tallene i Lovforslagets Bemærkninger, idet man efter min Opfattelse kan spore Virkninger af en langt dyberegaaende Art. Man kan vist sige det paa den Maade, at man kan læse Virkningerne ogsaa i den Bekendelse, som blev afgivet i Sønderjylland den 3. April 1939.

Jeg finder derfor Anledning til at rette en Tak til den højtærede Finansminister for det foreliggende Lovforslags Fremsættelse. Ganske vist kan man spørge sig selv: Er det nødvendigt, at Loven forlænges, er der ikke indtraadt saadanne Forbedringer, at Loven burde ophøre? Det har jo ikke været Mening, at det skulde være en varig Foranstaltning. Jeg tror, at det ligger forskelligt i de forskellige Egne. I visse Dele af Sønderjylland og vel nok i første Række i Egnene Øst paa, hvor Østersøen skaber det mildere Klima og gode Vækstbetingelser for de Afgrøder, der gror dér i Form af Korn o. s. v., har Indtægterne af disse Produkter i hvert Fald det sidste Aar naaet en saadan Højde, at man vistnok fra alle Sider vil indrømme, at der er en betydelig Forbedring at spore dér. Noget lignende kan man vistnok sige med Hensyn til Indtjeningsmulighederne, naar man kommer ud til den yderste Vestkyst, i Marsklandet, hvor Vadehavet har skabt særlige Forhold, som gør, at der i hvert Tilfælde i de sidste Par Aar har været gode Indtjeningsmuligheder ogsaa dér. Ganske anderledes ligger det med Hensyn til Indtjeningsmulighederne for den Del af Befolkningen, som bor paa Højderyggen mellem disse to Landomraader. Her er det ikke blot de almindelige Vanskeligheder, som har gjort, at de ikke kan følge med, men disse Egne har i de to sidste Somre